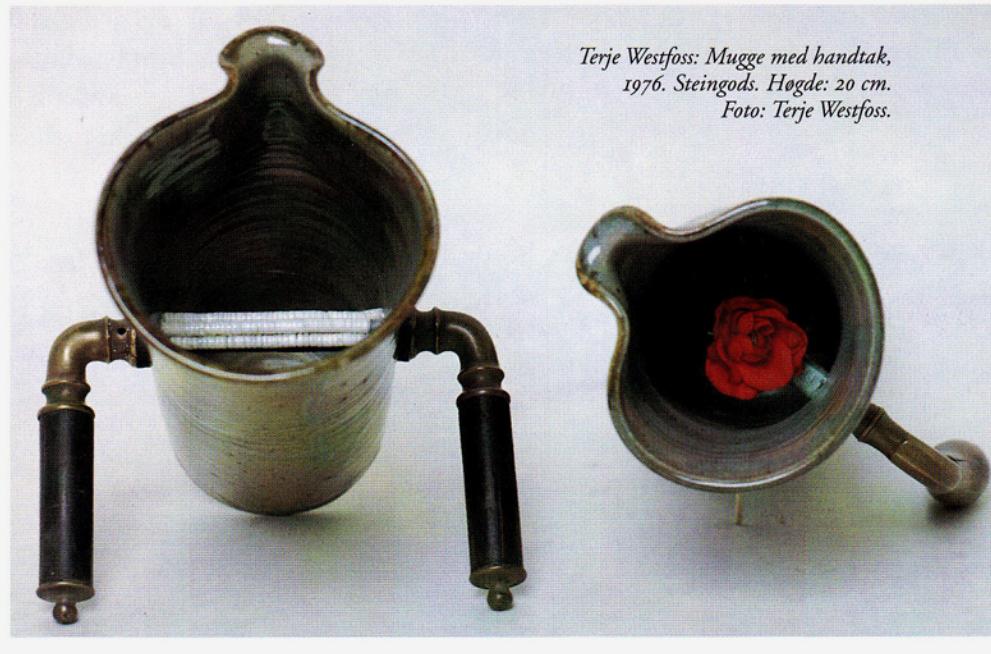
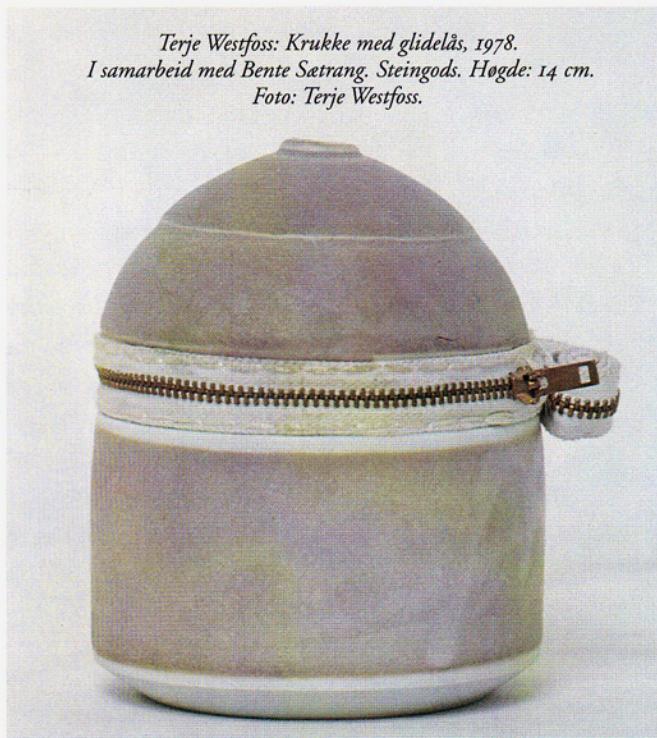

om motsetninga mellom det å laga enkle og vakre ting til bruk og det å skapa kunst. Målaren Francis Bacon hevda ein gong at ein illustrasjon kunne vurderast på kor dyktig den var laga, medan det å skapa kunst hadde ingenting å gjera med det å vera flink. Denne innsikta lar seg overføra til den omtalte striden innafør brukskunstrørsla. Ei kunstnarleg målsetting handlar først og fremst om å bli ved med å stilla spørsmål til vedtatte sanningar i faget, enten det gjeld gjenstandsrenoportoaret, uttrykksformene eller arbeidsprosessane. Få har som Westfoss gjort nettopp dette. Han spør

ikkje berre kva meining ei tekanne er berar av, men går heilt til beinet og spør: Kva er ei tekanne? For mange er det eit klassiskt, keramisk produkt; tidlegare sjølve sveinestykket for ein keramikar, som det galdt å gi sin eigen personlege signatur. Westfoss sitt svar er at det som definerer ei tekanne er lokk, hank og tut: tre skulpturale element som kan puttast på ulike «stammar» eller «kroppar» og likevel danna eit allment forståeleg teikn for ei tekanne. På likande vis fungerer det når han fyller lecakuler (som også er eit leirprodukt) og innfarga sement i ein plastsekk fasongsydd som kanne. Når denne støypemassen tørkar, er ein ny skulptur blitt til. Overraskande og absurd, ja vel, men like fullt lett å «lesa».

Terje Westfoss: Krukke med glidelås, 1978.
I samarbeid med Bente Sætrang. Stein gods. Høgde: 14 cm.
Foto: Terje Westfoss.

Terje Westfoss: Mugge med handtak, 1976. Stein gods. Høgde: 20 cm.
Foto: Terje Westfoss.

Mellom norske keramikarar som gjerne er prega av ei ekspresjonistisk tilnærming til arbeidet med leire, skil Terje Westfoss seg ut. Han prøver ikkje gjennom tekanner og skåler, krukker og fat å uttrykka eigne kjensler og sinnstemningar. Skal han plasserast i ein tradisjon er det snarare popkunsten som melder seg som ein aktuell referanse. Felles er eit ironisk-kjærlege blikk for innhaldet i og verdien av tinga som omgir oss i kvardagen, og ein sans for ulike former for populærkultur. Særleg franske og belgiske teikneseriar har sett ulike spor i Westfoss sitt visuelle univers, tydelegast i figurane *Psykorotter* (1985). Felles er også sansen for materialar og teknikkar som ikkje er lada med status og materiell verdi. Truleg er det også vesentleg for den frie tilnærminga hans til keramikken, at han er utdanna møbeldesignar og interiørarkitekt og ikkje keramikar. Sjølv om han både dreiar og modellerer, har han ikkje noko imot å bruka industriproduselen og ferdigproduserte ting som utgangspunkt. Eller som eg innleiingsvis var inne på, trekkja inn verkelege ting i kombinasjon med keramikk: Muggene får dørhandtak til hankar, eller ei krukke får lokket festa med glidelås medan ei anna får plastroser som pynt, for ikkje å gløyma underbuksene og sokkane som har blitt til effektfulle blikkfang i dekorative relief.

Å kombinera ready-made og kermikk er å gi eit signal om ein urein praksis. Det er å pirka til dyrkinga av det reine, keramiske uttrykket. Det er difor logisk at Westfoss i seinare år har utnyttat halvfabrikata og industriproduselen og skapt herlege kontrastar ved å overdynga dei industrielle overflatene, som han har transformert til urner, med dekalar frå Porsgrund Porselænsfabrik sitt overskotslager. Dekalar av blomar og frukter, dyr og fuglar tilhører ein heilt annan porseleinstradisjon, nemleg finare servise, vasar og prydfat. Ved slik å gå på tvers